

6138

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rí o y Extranjer, 2'50

ULLADA POLITICA

A quants bisbes els ha posat els pens a rotlló el conde de Romanones?

Per ara a cap, y es molt possible que aixis continui fins que deixi la cartera. Ell prou va alborotar el vehinat, participant a tots els que volien sentir-lo—que 'l bisbe de Tuy se 'n faria deu pedras de la irrespectuosa y casi facciosa pastoral darrerament publicada contra el matrimoni civil. Apenas arribat en López Domínguez a Madrid, s' ha dedicat a aixó qu' ells ne diuen *suavizar asperezas*, y aquí 'm tenen vostés al ministre de Gracia y Justicia tan suavisat, que en el Consell celebrat dimecres vá passar *nada* menos que per lo següent:

El Govern considera, en efecte, que la pastoral del prelat de Tuy mereix un correctiu—no se sab si enérgich ó suau;—pero no creyent de la seva competencia cridar al ordre a un personatge de tantes campanillas com un bisbe, determina portar la qüestió a Roma, a fi de que 'l papa la examini y resolgui en la forma que més justa y equitativa li sembli.

De manera que 'l Govern espanyol té atribucions pera entregar cada mes la paga al bisbe de Tuy; pero pera castigarlo quan el bon senyor s' extralimita y li falta al respecte, no.

Y 'ls que sustentan aquesta teoria son aquells demòcratas, aquells formidables revolucionaris que van anar a Alcolea pera treure a Espanya de las grapas del clericalisme que la estava ofegant... ¡Pobre Espanya y pobre democracia en mans d' aquesta gent!

Perque hi ha que advertir que una resolució tan grave—la de sotmetre a Roma la qüestió del bisbe de Tuy—ha sigut presa després d' obtenir la conformitat de 'n Canalejas y de tots els caps grossos de la actual lliberalíssima situació.

Y que vagi dihent en Romanones que si éll no té la pretensió de menjar-se a cap bisbe, tampoch está disposat a que 'ls bisbes se 'l menjin a n' éll.

A n' ell y a tota la seva parentela política se 'ls menjarán, si continúa permetent que Roma sigui la encarregada de resoldre els assumptos d' Espanya.

Una partida aquí, un' altra partida allá, deu homes a Valls quinze a Calella...

¿Es aixó verdaderament un moviment carlista? Desde luego pot afirmar-se que no. Será si 's vol obra d' una petita part d' aquesta comunió política, —els carlistas, com tots els partits d' Espanya, están molt fraccionats—pero res indica que las clases directoras, l' estat major del rey de las *húngaras*, els que guardan el tabernacle de las *santas* tradicions hi tinguin res que veure.

Y es qu' en realitat el carlisme, com a forsa positiva, es mort. La Historia té lleys ineludibles, y dels seus fallos es inútil apelar-ne esmolant una espasa ó despenjant un trabuch.

L' última guerra—observan alguns esperits rezelosos—va comensar d' aquesta mateixa manera: ab quatre gats, que després varen convertir-se en quatre mil llops.

Tant se val. *Non bis in idem*. Trenta anys no passen en vá, y l' alenada del progrés es més poderosa que 'l prestigi rebregat d' una fórmula arcaica.

Dintre del segle xx, una guerra al crit de *Deu, Patria, Rey* es impossible.

PIP-PAF

Un tonto sempre té suficient talent pera ser malvat.—*Franklin*.

¿Qué es?

¿Qu' és aixó que hi ha sortit a la casa de la Bolsa?
¿Será un aixám de bolets ó será... alguna altra cosa?

Ó ASSIMILARSE Ó ELIMINARSE

La Naturalesa té las sevas lleys ineludibles, a las quals es impossible faltarhi, perque son fatals, com imposadas per una forsa superior, qu' es la rahó d' existencia de tot lo creat.

Una d' aquestas lleys naturals es la de l' assimilació. La Vida, pera cumplir son fi, assimila tot lo que li es útil, y elimina tot lo perjudicial, tot lo qu' es incapas de assimilació. Ab lo qu' es assimilable 's nudreix, cumplint la ley eterna de l' existencia; en cambi, qualsevol element refractari a l' assimilació es anulat ó destruit. La mateixa Vida, no necessitantlo, l' elimina com un agent perturbador de sas angustas funcions.

Y aquesta ley natural trascendeix a tots els ordres de la Biología, tenint també las sevas manifestacions en las esferas de la Sociología y de la Política.

Aixis veureu que si alguns pobles prosperan y altres, en cambi, 's consumen ab una perpetua perturbació, tot depén de cumplir ó deixarse de cumplir en ells la ley de l' assimilació.

Felissos aquells que tenen un ideal, sentit per tots els ciutadans y per tots ells adorat. Felissos aquells qu' en els altars d' aquest ideal deponen las diferencias, las rivalitats, las ambicions, las miserias, todas las cosas petites que als homes divideixen, per sa manera de pensar, per sa manera de sentir. Aquests pobles son els que prosperan y 'ls que progressan; aquests pobles son els que troban desembrassat el camí del benestar y la grandesa. En l' adoració del ideal se verifica la conjunció de todas las voluntats, de tots els esforços, de tots els entusiasmes. Y son pobles sans y son pobles forts pera cumplir en ells sense destorbs la gran ley de la Vida: la ley de l' assimilació.

En cambi, ¡qué desgraciats els pobles despossehits d' un ideal! ¡Quina existencia la seva més trista y miserable! Sense llum, sense guía, 's debaten y s' atropellan, topan y cauben, com si estiguessin privats del sentit de la visió. A voltas s' inflaman tot d' una en una gran ilusió que 'ls forja la malalta fantasia, y casi al mateix temps se donan per venuts, cayent víctimas de la depressió més desconsoladora. Impossibilitats de purificarse, eliminant als elements nocius, aquests se ceban en ells, xuclantlos la sanch com afamats parásits. Y al veure'ls tan perturbats, tan perduts, tan incapassos de realzarse pera cooperar a l' obra santa del progrés universal, els pobles forts els miran ab llástima y ab despreci, y anuncian l' hora próxima de la seva desaparició. Son pobles que per no haver sapigut assimilar-se a la ley del progrés; están condemnats fatalment a ser eliminats.

Venturosament per la desdixada Espanya, Catalunya vá respondre a las tétricas prediccions d' un famós estadista inglés, que l' havia classificada entre las nacions moribundas.

No; Espanya no morirá, perque Catalunya no vol que mori y está empenyada en fer-la viure, insufiantli la seva poderosa vitalitat.

Catalunya té aquest ideal, y es forta perque cren. Cren en la regeneració d' Espanya, y a conseguir-la está disposada a consagrar tots els seus esforços y

sincer de totes las personas amants del compliment de la Lley.

Y si algún Romanones s'atreveix a fer cárrechs al digne governador de Girona, el Sr. Sánchez Ortiz li podrà respondre:

—Si vosté, ab tot y ser ministre, 's presta á servir d'abono al roure caciquista, jo, simple governador, no m'hi puch prestar, porque com á funcionari públich y com á particular, m'estimo massa.

De Roma venen totes las contrarietats que troba en el seu camí el govern, si es que realment desitja establir la preponderancia del poder civil.

Y no obstant á Roma envia els recursos del Estat. El cardenal Vives y Tudó, actual conceller del Papa, percibeix del govern espanyol una assignació anual de 2,000 duros.

No té res d'extrany que al govern el fusellin. Lo que sí resulta incomprendible es qu'ell mateix se pagui las municions.

La ordre dels jesuítas va ser creada pera fer una guerra á mort al protestantisme.

Y ara resulta que 'ls jesuítas, pera nomenar al seu general, se posan d'acort ab el Kaiser, qu'es un dels cap-pares del protestantisme.

En la última elecció, l'emperador Guillém ha exercit de gran cacich... y ells, els dignes successors del de Loyola, no han tingut cap reparo en posarse á las sevas ordres.

¡Oh gran poder del sol que més escalfa!

El Pare Estebanell, rector de la Bonanova, ha sigut sempre un home de empresa, que sab interessar en las que porta sempre entre mans, als catòlics de possibles.

Ara mateix, com si no tingués confiança en las virtuts miraculosas de aquella venerada imatge, ha establert un dispensari médech-parroquial en el santuari.

D'aixó n' resultarà que las curas dels malalts no sabrem en lo successiu á qui atribuhirias, si á la Verge de la Bonanova ó als metjes del dispensari.

L'altre día vaig sentir una frase que'm va fer molta gracia.

La proferí un catòlich, entussiasmat per las iniciatives y l'activitat bellugadissa del Pare Estebanell.

—El Pare Estebanell—digué—es el Lerroux de la Bonanova.

Tanda de predicayres.

A Valdepeñas, la terra del ví fort, un pare jesuítas va fer un sermó furios tractant de lladre á n'en Mendizábal, y assegurant que 'l govern espanyol tenia el propòsit de tancar las iglesias, pera convertir las en casas de joch.

Valdria la pena de averiguar quants litros se'n va tombar aquell sant varó, avants de pujar al cubell místich.

El colégi de advocats de Valladolid—entre 'ls quals suposo que hi haurá algún lliberal—va fer una festa religiosa, encomenant la prédica á un frare carmelita.

El qual els hi doná una lliçó de Dret, calificant el matrimoni civil de *torpe concubinatus*.

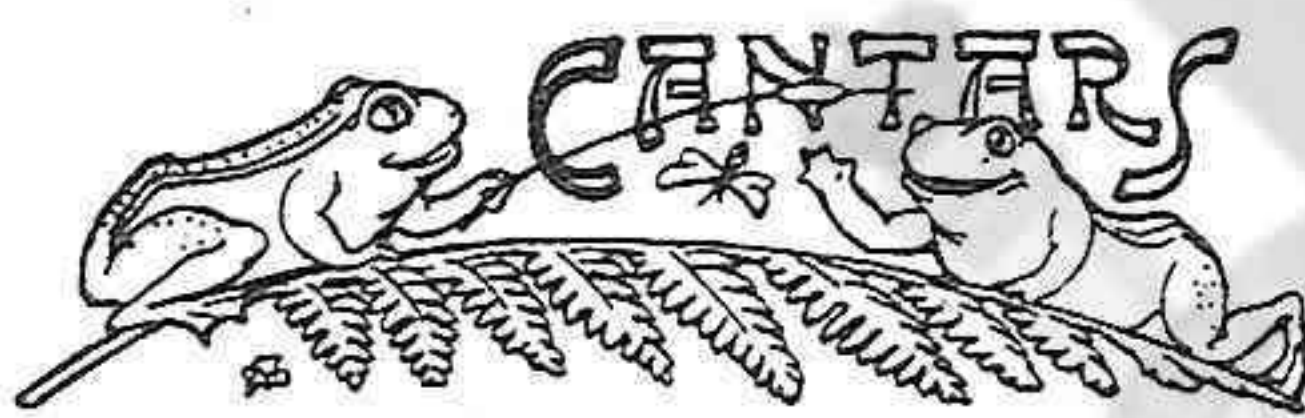
¿Y la vida comuna que fan els ensotanats? ab las majordonas, quin calificatú mereix?

M'ha cridat l'atenció la noticia de que 'ls conservadors de Sabadell y de Tarrassa han invitat á n'en Maura á visitar aquellas fabrils poblacions.

¿Conservadors á Sabadell? ¿Conservadors á Tarrassa?

¿Desde quán, en aquellas republicanas ciutats, se cria aquesta classe de bolets?

Si el Sr. Maura s'ho creu y va allá com un tanoca, ab la llana del clatell li farán un tapa-bocas.

August redemptor figura, de cuyos higos comí, las redempcions que tu fassis, ¡que me las planten aquí!

Arribá á dalt, costa molt; aguantars'hi, dona feyna; pero quan ja 's va per vall, ¡ay, noy, qué 's baixa depressa!

Del verb, segons certs fulanos, sóls se'n ha d'aprendre un tros: el tú y l'ell son mots inútils; l'únic que val es el jo.

En aquest món son las cosas segons las veu cadascú: l'un diu: *La verdad en marcha*, l'altre diu: *L'argent fait tout*.

«Jo soch revolucionari, jo faré allá, y faré allí...» Y la pobra monarquia, al sentirho, ¡riu que riu!

L. WAT

ENDAVINALLAS

KARADA

EN UN ACTE Y EN VERS

Personatjes: ELL, ELLA y 'l pare d' ELLA
L'acció passa en una masía. Es de nit

ESCENA I

(ELL pensativament rondant la casa d' ELLA)

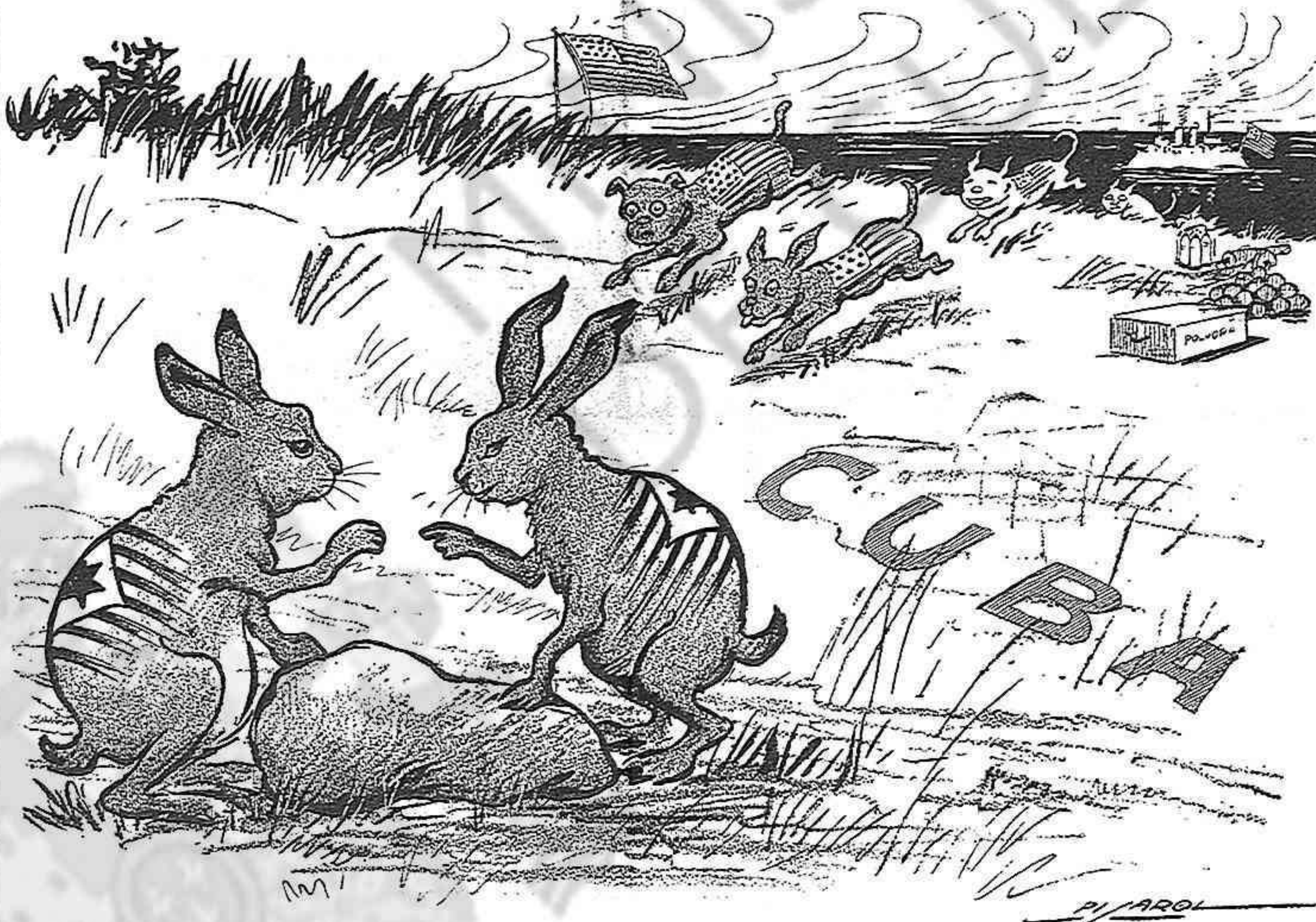
¡Ay tercera quarta quinta!
hu invers-quarta quinta jo

La obertura de las Corts

—¿Qué? ¿Que vas á espolsar el saló de sessions?... No vajas depressa, home, que afortunadament encare n'hi ha per días d'aixó.

Cubans, no val á badar

«Y en esta disputa—llegando los perros, pillan descuidados—á los dos conejos.»

Y ¡visca la humilitat cristiana!

«Nosotros opondremos á las bocas de los blasfemos, las bocas de los fusiles.»

(Evangélicas paraulas del Correo Español.)

si sabés que m'estimas el més felís dels homs. Potser sí que m'hu-dos terca. ¡Ay tres vida! si aixís fos repeteixo hu-invers-quart-quinta el més felís del mon. Si compareix quint tres cita ja tindré adelantat molt; fins podré considerarme ei més felís dels homs.

(D'una pedra al cim s'assenta y en tant qu'espera, la son el vens y al cap de poch rato com una pedra dorm.)

ESCENA II

(Ab tot y esser la nit fosca per no cridar l'atenció de son pare, á las palpentas surt ella poch á poch.

Un cop fora de sa casa busca á son ayman y en lloch el troba, després el crida pro com dorm... no respon.

Va per marxar ja cansada de buscarlo y ¡pataplom! ensopega y se'n va á caure damunt son aymanor.)

ELLA ¡Verge santa! ¡Ay mare meval! (Cridant també)
ELL ¡Qué hi ha á n'aquí! ¡qu' es aixó!

ELLA Caramba, si hu tres aymada. (Veyent á ella)
ELL ¡Ets tú mon aymanor! (Sorpressa)

ELLA ¿Cóm prima que no 'm sentías?
ELL Pero cóm ha estat aixó.

ELLA Al sortir l'prima-terca so perdut ¡si es tan fosch!

ELL Deu t'ha tocat el cor, prenda... ¡m'estimas? cuyta... respón. (Acariciantla)

ELLA Sí, sí, jo 't terca-invertida, desde ara 't dono el cor.

Tres tercera será teva, de ningú més esser pot.

ELL Vols dar-me un bes ¿eh? reyneta.
ELLA Quinta aquí 'n tens un, dos.

(Mentres ella está besantlo el seu pare surt... ¡tableau! y 'ls tres sostenen el diáloch que ve á continuació.)

ESCENA III

PARE Be, home, be, me'n alegro; qué hi feyau aquí tots dos? (Ab sarcasme)

ELL ¡Quina cara més hu-inversa-quarta-quinta!

ELLA (Jo tinch por.) (A ell)
PARE Contesteu, contesteu prompte.

ELL Jo li deya que la tot si ella á mí 'm corresponia fins l' hora de la mort.

PARE Donchs aixís voleu casarvos.
ELLA Si vostó ho vol, perquè no?

PARE (Oposarmi de cap modo; qui sab hont ja tots dos haurán en aquestas horas arribat. No; lo millor prima qu' es casin.) Donchs, bueno, caseuvos.

ELL y ELLA ¡Gracias!
PARE Com

qu' es precia que ta dos-quinta sápigas lo qu' hem resolt, haurém d'enviarli un recado demá de bon tres-dos.

Y ara, avans de pujá á casa, pregunteu á n' els lectors si ja d'aquesta zarada tenen la solució.

M. CARBÓ D' ALSINA

GEROGLÍFICH

VI
+ VI
VI
+ VI
VI
+ VI
VI
+ VI
VI

R. AREGALL

Caballers Pepe el Tranquilo, J. Faiges Canals, Serafin Lobo, Un Anti-navarrorrevertista, Un domador de canaris, Un republicá, Felú Graso Gironés, Pere Mentrut, A. Nadal, y Perico Peret y Pere: De cap manera. Caballers: Antoni Llauradó Monseny, R. A. (a) Pau de las Calzas Curtas, Un defensor de Port-Arthur, Dominica, Rovira Orts, y Miquel Rocs: Aixís, aixís. Caballers: B. M. B., M. C. R., F. G., R. H. M., J. B., J. de T., J. R., I. V., J. G., A. G., S. B. y B., F. C. P., F. R., J. V. Ll., P. P. C., D. B. Vda. de B., F. G., A. R. C., y Manel del Picadero: Rebut els originals enviats ab destí als Almanachs. Molts gracias. Caballer Carlitos: Vají fent, que vosté arribará á algún puesto.—Manel Noël: *Acuse de recibo*.—Fé de la Flor: Poden anar ab un 1/4 de céntim posant á fora original de impremta. Potser se'n aprofiti algún.—Joseph Casadesús: Plena de defectes.—Antón de la Rita: No está mal, pero no está bé.—Eloy Catalá Vilá: Perque d' originals d'aquest género, y més ben deixats, n'estém plens.—Un republicá de fora: No 'ns tenen utilitat.—Un ganxet: Veurem d'aprofitar el xisto.—J. B. Alsina: Hem firmat per vosté.—J. M. C.: Ja veu que no hi hem descodit á aquesta mena de polémica. Perdoni, pero no pot ser.—Poder Balatrí: En obsequi al *dedicat*, hem determinat no publicarla.—J. M. B., E. E., y I. B. B.: No podem publicar las cartas que han tingut á bé remetre'ns, per variis motius.—J. Roca y Jové: Senyor Jové, senyor Jové: no va prou bé, no va prou bé.

ATENCIÓ

El vinent dissapte, día 29

NÚMERO EXTRAORDINARI DE

LA CAMPANA DE GRACIA

Espléndida ilustració referent á diversos assumptos de palpitant actualitat.—Text escullit y variadíssim

8 páginas - Dissapte, día 29 - 10 cénts.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.